

Pris pr. Lb., og der i den efterfølgende Paragraf yderligere omtales, hvorledes der skal afdrages Noget i Ansættelsessummerne i Vinterens Løb, er det aldeles aabenbart, at den Gjenstand, man her har for Øie, er den høstede Sæd, men ikke Sæden paa Marken, hvorom der alene er Tale her. Og naar § 13 Litra b., efter at have talt om den høstede Sæd, dernæst taler om Havefager, uden at sige til, at derunder ogsaa indbefattes faadanne, der ikke ere høstede men staae og gro, er det tilvisse tvivlsomt, om Litra b., kan komme til Anvendelse paa de sidst omtalte Havefager. Muligt er det, at det ærede Medlems Forening vil gjøre en liberal Fortolkning gjældende, og det kunde jo være meget smukt; men jeg tillader mig at formene, at, naar der er Spørgsmaal om Borgernes Retsstilling, er det lidet fyldestgjørende at henvise dem til, at de muligvis kunne faae af den lokale Assuranceforenings Billighedsfølelse Noget halvt af Naade, som de maatte anse sig for betrægtede til at kræve som en Ret. Og dette er altsaa nu den faktiske Tilstand i Landet, at, medens navnlig Brandpolitiloven af 1861 har erkjendt, at den Skade, som gjøres i det Offentliges Tjeneste, skal betragtes som Brandskade, og medens man, og ogsaa det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen) yttrede, da man vedtog Loven af 1861, gik ud fra, at den saaledes som Brandskade betegnede Skade skulde kunne erholdes erstattet, saa kan dette i flere Tilfælde ikke lade sig gjøre. Brandforsikringen for Landeieendomsbygninger asfurerer ikke den Skade, hvorom her er Tale; den har endnu for største Delen Forsikringerne rundt omkring paa Landet, og det skulde jo, som allerede bemærket af et æret Medlem ligesom ogsaa tidligere af mig, nærmest være Brandforsikringerne for faste Eiendomme og ikke Brandforsikringsforeningerne for Løspore, hvorom der ved denne Leilighed skulde være Tale. Man kan altsaa i dette Dieblis i alt Fald kun aldeles undtagelsesvis, men ikke som aldeles overveiende Regel forsikre sig mod den Skade, hvorom Brandpolitiloven af 1861 taler som Skade flet i det Offentliges Tjeneste og i det Offentliges Interesse, Skade, som Enhver maa underkaste sig, hvormeget han end strider imod, og nu er Spørgsmaalet: skal man da være udelukket fra at kunne faae Erstatning for denne Skade? Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen) mente vel, at man kunde afhjælpe denne Mangel derved, at det blev gjort til Pligt for Assurancefestsaberne i deres Vedtægter at optage Bestemmelse om Erstatning for den her omhandlede Skade. Hvorledes det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen) vil blive enigt med det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Th. Kruse), veed jeg ikke; det sidstnævnte ærede Medlem finder jo det foreliggende Lovforslag modbydeligt, fordi det indfører en Vang, idet der nemlig skulde tilveiebringes en

Slags tvungen Assuranceforening i samtlige Kommuner; men han maa jo finde det endnu mere modbydeligt, dersom den Tanke, som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds fremsatte, skulde blive gennemført, at Statsmagten eller Justitsministeren skulde tvinge de forskjellige private Foreninger til at indrette deres Vedtægter paa anden Maade, end de private Foreninger selv maatte anse for rigtig og hensigtsmæssigt. Men det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds befinder sig i den Henseende i en Bidsfarelse; det forholder sig ingenlunde saaledes, at alle Assuranceforeninger skulde have deres Vedtægter stadfæstede af Justitsministeren, det gjælder kun om enkelte, men ikke om den store Masse af Foreninger, som tilbøieligt have dannet sig og i Fremtiden ogsaa ville danne sig rundt om i Landet. Men hvad vilde det da ogsaa sige, at disse Vedtægter skulde stadfæstes, dersom det forholdt sig saaledes, eller man kunde faae en Lov, som paabød, at de private Assurance skulde have deres Vedtægter stadfæstede? Justitsministeren skulde altsaa tvinge disse Selskaber til at sætte en Bestemmelse ind i deres Vedtægter om, at de ville erstatte den Skade, som maatte ske paa Marken eller i Haver som Følge af Slutningsforanstaltninger. Mener man da, at det kunde paalægges disse Assurancefestsaber at erstatte saadan Skade uden noget som helst Nederlag fra den Paagjældendes Side, uden Erlægelse af nogen Præmie og uden nogen Deltagelse i de Udgifter, som der maatte være en Følge af opkomne Udebrande? Nei, det kan man ikke mene. Men er det da fremdeles Meningen, at Justitsministeren ikke blot skulde sige til dem: Vær saa god at erstatte saadan Skade! men at han ogsaa skulde sætte Taxten for, hvormeget de maatte kræve i Præmie for at overtage denne Risiko? Jeg tror dog Enhver vil erkjende, at dette er Noget, hvorom der ikke kan være Spørgsmaal. Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen) sagde fremdeles, at Lovforslaget i ethvert Tilfælde var inkonsekvent, at det ikke gik vidt nok; thi dersom det var retfærdigt og billigt, at man erstattede den Skade, man tilstøiede paa Marker og i Haver, naar saadan Skade var en Følge af offentlige Foranstaltninger, saa vilde det ogsaa være retfærdigt og billigt, at man erstattede den Skade, der f. Ex. blev tilføiet Bygninger eller Plankeværker. Han erindrede dog om, hvad jeg selv tidligere har tilladt mig at fremhæve, at der jo er den Forskjel til Stæde, at Bygninger, Plankeværker etc. kunne asfureres, hvorimod jeg stadig maa gjøre opmærksom paa, at Sæden paa Marker og Afgrøden i Haver ikke kunne asfureres; men, mente det ærede Medlem, det gjør i og for sig ikke Noget til Sagen. I den Anledning maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg fra første Færd har underkafstet det Spørgsmaal en alvorlig Overveelse, om det ikke maatte siges at være billigt,